demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

LCR

Lliga Comunista Revolucionària | Països Catalans, Setembre, 1989 | Nº 57 | Preu: 40 Ptes./2FF.

PER LA INDEPENDENCIA I EL SOCIALISME

Novament tornem a l'activitat política després de les vacances. L'11 de Setembre, entre moltes altres coses, serveix com a indicador aproximatiu de l'orientació i el posicionament de les diferents forces polítiques, com una mena de presa de posició en la línia de sortida del curs.

Contràriament al que molta gent pensava, el 14-D no va tenir efectes significatius en el terreny electoral i en el mapa polític; més aviat al contrari: tot va continuar més o menys com abans. Una altra cosa és en el terreny social, on els canvis poden ser menys perceptibles a curt termini, però més importants a efectes de la lluita.

I, com qui no vol la cosa, tenim eleccions anticipades. Sembla clar que el PSOE vol aprofitar la bona conjuntura per tornar a guanyar, a ser possible amb majoria absoluta, i dotar-se d'aquesta manera d'un nou període de tranquil.litat per carregar un cop més contra les classes populars, particularment en el terreny econòmic, però també en general.

Per a l'esquerra revolucionària i independentista, però, les preocupacions més importants són molt lluny del terreny electoral. Les nostres preocupacions tenen a veure amb la nostra lluita quotidiana contra tot tipus d'opressió.

Ja fa vàries setmanes que dos objectors de consciència es troben empresonats; n'hi ha d'altres pendents de Consells de Guerra. Cal, doncs, rellançar la lluita per la seva llibertat, per la insubmissió i contra l'exèrcit.

La solidaritat internacionalista resulta cada cop més vital per als pobles que, com Nicaragua, volen construir -i construeixen malgrat l'agressió ianqui- el seu futur independent i socialista, o com El Salvador, on la lluita popular revolucionària avança i s'aprofundeix; Palestina, Guatemala, Xile, Irlanda... són lluites comunes amb la nostra, que exigeixen la nostra participació per enfortir-nos mútuament.

Cal continuar la resistència contra la política econòmica del PSOE i el seu govern, preparar-nos per a la nova ofensiva que es prepara.

I treballar per enfortir i ampliar el moviment d'alliberament de les dones, la lluita contra les agressions i qualsevol manifestació de masclisme i opressió.

I, és clar, avançar en la lluita pel nostre alliberament com a poble, per l'autodeterminació i la independència; i en la defensa i exigència de llibertat de totes i tots els qui pateixen represàlies i presó, en condicions cada cop més dures, per defensar la nostra nació.

Malauradament, aquest 11 de Setembre tampoc ha estat possible una convocatòria unitària de totes les forces revolucionàries i independentistes catalanes. La progressiva definició de la Crida a la Solidaritat com a força diferenciada, amb perfils i projecte polític propis -un procés totalment legítim i respectable- no ha anat acompanyada d'un plantejament igualitari i unitari de les relacions amb altres organitzacions, especialment amb les de l'esquerra comunista.

Pel que fa al MDT i a Catalunya Lliure, poc ha canviat en relació als temps anteriors. La seva autoconsideració com a úniques forces aglutinadores del moviment revolucionari i d'alliberament nacional, els porta a una visió exclusivista i una pràctica sovint sectària envers la resta de les organitzacions revolucionàries catalanes.

Dins d'aquest panorama poc engrescador, pensem que pren encara més significació el manteniment de la unitat i la coincidència aquest 11 de Setembre entre el MCC i la LCR. Esperem que la manifestació que convoquem conjuntament tots dos partits sigui un petit pas endavant per a l'esquerra revolucionària catalana. □

On van les CCOO de Catalunya?

A les CCOO de Catalunya, l'esquerra sindical estem visquent uns moments força difícils. També a la resta de l'Estat, sí, però on més virulència hi ha és a Catalunya.

Per qué a Catalunya? No volem minimitzar les dificultats i agressions burocràtiques que també està patint la gent de l'esquerra sindical al si de les CCOO a la resta de l'estat. Però quan assegurem que és a Catalunya on més tensions internes hi ha, sabem on trobar algunes de les causes i manifestacions.

Banca i Seat

És a Catalunya on el gruix de la gent de banca que va oposar-se a la signatura del conveni rebutjat en referèndum pels treballadors i treballadores del sector, segueix a CCOO. En d'altres llocs importants per la força de l'esquerra (Les Illes, Madrid i Huelva), la gent va optar per marxar del sindicat. No estem fent aquí cap valoració, que la tenim, sinó constatant només això: que en algunes localitats la gent de l'esquerra sindical van optar per anar-s'en de CCOO. A Catalunya no.

També és a Catalunya on hi ha hagut un conflicte dins de CCOO que ha trascendit de bon troç els límits de la fàbrica. Ens referim a Seat, on la secció sindical de CCOO amb més afiliació percentual respecte a la plantilla, la de la Unitat Productiva de Martorell, va sofrir des de principis d'any fins el Maig una agressió constant (amb 5 expulsions incloses) que ha acabat amb la formació d'un nou col.lectiu sindical que agrupa a més de dos centenars d'antics afiliats d'aquella secció sindical i, en qualsevol cas, el més combatiu d'ella. L'antic secretari general d'aquella secció sindical, i avui de la "**Corriente de Izquierda Sindical**", també era membre de l'executiva de la CONC, la qual cosa fa més evident que el conflicte es *visqués* al màxim órgan de la direcció de les CCOO de Catalunya.

Els trànsfugues del PCC, la direcció de la CONC i HB

Banca i Seat, ja tenim dues causes ben clares del conflicte a CCOO, particularment *calent* a la nostra nació, però n'hi ha més. La majoria de trànsfugues del PCC que vàren anar a parar al PSUC eren quadres dirigents de les CCOO. A diferència del PCPE, el PCC no va patir en la mateixa proporció el procés fraccional. Però, en canvi, el gruix dels pocs centenars de trànsfugues eren gent amb llocs de responsabilitat a l'estructura dirigent de la CONC. Fins un grau que avui el PCC s'ha quedat amb menys militants a l'Executiva de la CONC que l'esquerra sindical, que en tenim cinc. Els *nous* militants del PSUC a la direcció de la CONC actuen amb una agressivitat respecte a la gent de l'esquerra sindical que només és comparable al grau de servilitat que manifesten pels dirigents del seu partit. Els dos aspectes són perfectament complementaris i, fins i tot, l'un explica a l'altre.

> "No es exagerat assegurar que una situació tan difícil com l´actual no es trobe a la història de les CCOO de Catalunya"

Anem per la quarta causa. Millor seria qualificar-la de manifestació d'aquest conflicte. És un fet molt més recent i té relació amb les darreres eleccions del 15 de juny al Parlament Europeu. Els esdeveniments són prou coneguts, però farem un breu recordatori. La Unió de CCOO del Tarragonés, que té una majoria del PCC, va cedir els seus locals per tal que les organitzacions catalanes (MDT, MCC i Lliga) que donàvem suport a la candidatura d'HB, féssim un acte electoral. Aquests mateixos locals havien estat cedits al PSUC i al PCC sense cap problema. Però la direcció de la CONC va amenaçar, dos dies abans de la realització de l'acte, amb sancions i purgues internes si els locals eren cedits *"als amics dels terroristes"*. Producte d'aquest conflicte, va ser expulsat per l'Executiva de la CONC un militant del MCC de la direcció de la Unió del Tarragonés. També vàren ser sancionats el responsable d'organització i el secretari general amb 4 i 6 mesos respectivament. Cal remarcar que, un cop rebuda l'amenaça de la CONC, la majoria d'aquesta Unió va desautoritzar l'acte. Per tant, més injustificable resulta encara que les sancions als dos màxims dirigents de les CCOO de Tarragona, els dos militants del PCC, ho hagin estat per no impedir amb prou percaça la realització de l'acte electoral de suport a Herri Batasuna. Creiem que el qualificatiu de *macarthisme sindical* que va utilitzar el **COMBATE** del passat 6 de Juliol al tractar aquesta qüestió, defineix amb molt encert aquesta miserable actitut de la direcció de la CONC.

Aquest conflicte de Tarragona expandeix l'àrea de les agressions burocràtiques, i no tan sols des d'un punt de vista geogràfic sinó polític. Ja no només és la gent de la Lliga i el MCC; la homogeneïtzació burocràtica, via sancions i expulsions, ja està esquitxant al PCC.

On van les CCOO?

L'esquerra sindical de CCOO estem visquent a Catalunya la pitjor etapa al si d'aquest sindicat. No és una situació nova, no és un *salt qualitatiu* ni coses semblants: altres moments de la història de CCOO han estat testimonis d'agressions burocràtiques. En d'altres moments, la situació només era *latent*. Malgrat tot no és exagerat assegurar que una situació tan difícil con l'actual, amb una intensitat igual, no es troben a la història de les CCOO de Catalunya.

Paral.lelament, la direcció de la CONC afavoreix un tipus d'afiliació passiva, que només demanda *serveis*. No discutim la pretensió d'un sindicat d'intentar afiliar al màxim número de persones, de no demanar cap *pedigrí* de combat per donar el carnet... però no a qualsevol preu. No a l'extrem d'afiliar a gent que només ho fa per tenir unes vacances més barates, un descompte per la gestió d'unes assegurances, una possibilitat d'adquirir vivenda de forma més barata, una facilitat per viatjar més econòmicament... La mateixa gent que quan ve una vaga, alguna d'ella fa d'esquirol i no mereix no ja una sanció sinó ni tan sols un avís per part de la direcció del sindicat. No critiquem el fet que les CCOO ofereixi serveis a la seva afiliació (la història del moviment obrer té pàgines molt brillants on el poder d'una organització es manifestava també d'aquesta manera). Critiquem que no es faci res per elevar el grau de consciència d'aquesta afiliació. El seu nivell crític. La seva rebel.lia.

> "La burocràcia vol fer una afiliació dòcil, que no provoqui ensurts, que no pensi, en definitiva, amb el seu propi cap perquè la direcció ja ho farà per tothom"

I ens troben amb aquests dos extrems complementaris: s'expulsa i sanciona a la gent més combativa i es permet l'inflament d'una afiliació completament apolititzada i acrítica que només s'afilia per motius purament d'intercanvi mercantil.

Ambdós extrems formen part d'un mateix projecte ben delimitat i mai confessat: fer una afiliació dòcil, que no contesti les decisions de la direcció, que no provoqui ensurts, que no pensi, en definitiva, amb el seu propi cap perquè la burocràcia ja ho farà per tothom.

Una època difícil per a l'esquerra sindical de CCOO, però a la que no ens enfrontarem amb fàstics. Tenim la gent que ha demostrat saber (i sabrà sense cap dubte) trobar en aquestes dificultats la manera de seguir construint espais revolucionaris a les empreses. Si les coses fossin fàcils ja fa temps que hauriem guanyat. La riquesa de les idees i de les pràctiques revolucionàries és que aprenen de totes les situacions. De les difícils, que són les més, també.

Daniel Raventós

Per a la burocràcia, castigar a l´esquerra és més fàcil que no pas mobilitzar

Mobilitzar? Com Dieu?

Amb la insubmissió, contra els consells de guerra

Des de que es van produir les primeres presentacions, el 20 de Febrer, han succeit moltes coses, però el que és evident per damunt de tot és que el moviment anti-mili ha tornat a trencar els esquemes del PSOE per fer-lo passar per la Llei d'Objecció i els dels militars per aconseguir amagar el rebuig a la "mili" i la PSS.

Tothom pensava que la campanya insubmissió seria fortament reprimida i així ha estat, però, per altra banda el moviment ha aconseguit ampliar la seva base social, enfortir la seva organització i, de mica en mica, introduir en la societat el debat sobre l'abolició del servei militar obligatori. Però recordem els punts claus de la campanya...

1ª presentació: a per totes

El 20 de Febrer van ser 55 els insubmissos que es van presentar arreu de l'Estat. La repercusió d'aquesta acció va ser enorme. La decidida postura del moviment va tenir una forta audiència a la premsa i els mitjans de comunicació en general. Es van produir decenes de pronunciaments de suport als insubmissos. Adhuc grups parlamentaris van ficar-hi cullerada. Tot això no hauria estat possible sense el treball previ d'expansió i difusió de la campanya per part del moviment.

Els deu primers empresonaments van donar més amplitut al moviment que s'havia centrat en l'objectiu de la llibertat dels insubmissos presos, manifestant, a la vegada, que l'única solució del problema era l'abolició del SMO i no la via repressiva per la qual havien optat tant govern com militars. Al cap de 13 dies de presò en Yon, en Carles, i en Josep Maria sortien en llibertat. Ja abans ho havia fet en Mikel, primer cas d'objector sobrevingut reconegut, i dies desprès la resta d'insubmissos empresonats a Euskadi. Això va ser fruit d'un intens treball del moviment: mobilitzacions, gestions amb parlamentaris i amb la premsa, etc... 4 dies abans de les vacances de Setmana Santa el ministre de la guerra, en Serra, dictà una ordre a tots els jutges militars perquè no decretessin presó per als insubmissos.

2ª presentació: volen cansar al moviment

Es produeix una situació d'*impasse* amb alguns canvis importants: el nombre d'insubmissos augmenta (59), tornen els empresonaments: a Catalunya és detingut en Marià Sans, tot demostrant, de nou, que la tàctica del govern és la de la repressió, mediatitzada per la por que s'axeiqui un altre cop una resposta massiva, i per tant reduïda a un nombre baix d'insubmissos.

Per altre banda es produeix una forta devallada pel que fa a l'acolliment informatiu dels mitjans de comunicació (a alguns els va arribar el *toque* des de dalt). Tota la situació prova que l'estratègia dels militars i del govern és la del desgast. La resposta del moviment: la mobilització. Es torna a aconseguir que els presos surtin al carrer.

3ª presentació: amb alguns problemes, el moviment continua

Amb el precedent d'una setmana de les FAS fluixa respecte a d'altres anys i amb un insubmís empresonat a Madrid des de dos meses enrera, el moviment es prepara per a la 3ª presentació. El nombre d'insubmissos ha pujat considerablement (69), sobreto considerant que quasi tothom havia intentat avançar el seu reemplaçament al Gener o al Març. Són els insubmissos de base. De nou , torna a haver-hi empresonaments, a Barcelona tanquen tres insubmissos a la Trinitat i un a la Model. El moviment entra en una fase de gran activisme: l'ocupació del *Colom*, concentracions... Ressalta una nova dada, la repressió s'amplia cap a tot el moviment; en quatre dies es produeixen deu detencions de persones no directament implicades en les presentacions. I això només a Catalunya. La nit del foc surten de presó els cuatre insubmissos catalans, a la resta de l'Estat tampoc queda cap-objector engarjolat.

En definitiva, la insubmissió al servei militar està tirant cap endavant, cada cop és més clar que això només té una sortida política i que el govern i els militars no saben com fer-s'ho per arreglar-se-les amb un moviment que ells mateixos diuen que els està posant contra les cordes.

La insubmissió a la PSS: el "patito feo"

Cal parlar en un punt i apart d'aquest tema, no perquè vagi separat de la campanya insubmissió, sino al contrari, per ressaltar la importància que dins d'ella té l'augment del rebuig i de la insubmissió a la Prestació Social Substitutòria.

En el decurs de la campanya insubmissió s'han pogut observar certs problemes pel que fa a la lluita contra la PSS: hi ha hagut una intensa campanya propagandística institucional per tal de vendre el producte de la forma més fàcil possible als objectors i a la societat en general, els responsables de la seva posada en marxa s'han preocupat molt de signar com més concerts millor amb entitats prestacionistes, la crida als objectors perquè comencessin a fer-la no ha estat, ni de bon tros massiva, el que no ha permès fer demostracions de rebuig col.lectiu massiu, com són les presentacions dels insubmissos a la *mili*, etc...

Tot i això el moviment ha deixat clar que la insubmissió al servei militar i a la prestació substitutòria són la mateixa lluita i així ha aconseguit que a Catalunya ja siguin deçenes els objectors disposats a declarar-se insubmissos a la PSS, a més dels que ja han estat cridats a fer-la i s'hi han negat. La campanya s'ha centrat en converses amb entitats susceptibles de fer-se prestacionistes, per tal de que es neguin a ser-ho. D'algunes ja se n'ha aconseguit. També el boicot a les que ja han agafat objectors ha estat una altra tasca; és el cas de l'ocupació de l'Area de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona.

La mort d'un dels objectors prestacionistes demostra que la PSS mata igual que la mili i que el denunciar-la ha d'ésser una de les tasques fonamentals del curs que comença.

Perspectives de la campanya insubmissió

Després d'aconseguir la llibertat de tots els insubmissos empresonats, la fita més important que té davant seu el moviment anti-mili és la lluita per la no celebració dels consells de guerra previstos pel pròxim Octubre contra els tres insubmissos catalans del primer reemplaçament que van restar empresonats 13 dies a la *Model*: en Josep Maria Moragriega, en Carles Hinojosa i en Yon Sánchez, i l'únic catalá empresonat al segon reemplaçament, en Marià Sans. El fiscal cap del Tribunal militar els demana dos anys de presó a cadascú, demostrant per un cantó que els militars i el govern continuen optant per la via repressiva i per un altre que no la poden portar a l'extrem que els agradaria. Val a dir que la pena establerta per negar-se a fer el servei militar està entre un i sis anys de presó.

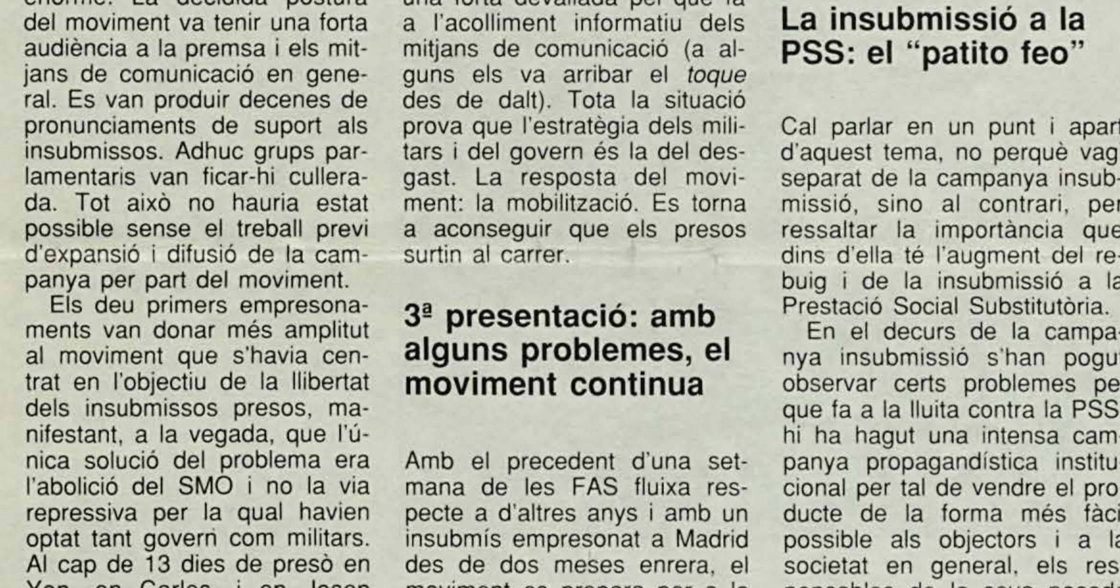
Devant l'amenaça d'aquests judicis i d'altres que ja es preveuen a la resta de l'estat (Euskadi, Saragossa...) el moviment anti-mili ha elaborat durant aquest estiu una campanya de rebuig i denúncia als consells de guerra amb l'objectiu d'aturar-los. Els i les antimilitaristes ja han demostrat durant aquest any la seva capacitat de resposta devant la repressió i aquest serà un nou moment per fer-ho. Caldrà posar en marxa tots els estris que es puguin tenir a mà: suport popular ampli, el treball amb els mitjans de comunicació, els familiars i autoinculpats d'insubmissos, el treball institucional, l'ampliació del moviment a entitats i col.lectius susceptibles d'apuntar-se a la batalla i,evidentment, la força del mateix moviment i dels propis insubmissos que ben segur no faltarà.

La campanya que s'apropa deixarà ben clar que els objectors, com a civils que són no accepten la jurisdicció militar i que per tant no han de ser jutgats per cap tribunal, i menys, si és militar. La insubmissió només té una sortida, que és política i no penal o repressiva, l'abolició del servei militar obligatori. Per continuar demostrant-ho és vital que la insubmissió continui ampliant-se com fins ara, i combinar molt bé aquesta tasca, les presentacions de finals d'any, amb la campanya política del moviment contra els consells de guerra. El govern i els militars veuran que la repressió no és sortida suficient per aturar un moviment cada cop més decidit a enfrontar-se amb ells i que ja els ha creat les suficients contradiccions i problemes per no poder aturar-lo en un any de repressió i de manipulacions informatives. Aquest govern, tant acostumat a falsejar la realitat, no podrà amagar en endavant, per si hi havia lloc al dubte, que en aquest estat hi ha presos polítics i de consciència i que, àdhuc els mateixos drets i llibertats formals que recull la Constitució, com el de la llibertat de consciència i ideològica, no és més que una *burda patranya* i una fal·làcia.

Però la campanya contra els consells de guerra, per descomptat, la més important que té el moviment al seu devant, no és l'única. Al novembre torna com cada any la *loto castrense*, els sortejos i abans les talles.

Un altre any el moviment sortirà al carrer per dir *"No col.laboris, no deixis que et tallin"* i *"Contra els sortejos: Insubmissió"*.

Eugeni i Pau

Yon, Carles i Josep Maria: tres insubmissos pendentes d'un Consell de Guerra

Les presons i els presos polítics catalans

"Quatre hosties i no deixar-me dormir..."

*A ella no li agrada convertir-se només en la **"mare de la Núria Cadenas"**. Ho assumeix provisionalment perquè el pes de la realitat és molt gran, "massa gran", segons diu. Però **Teresa Alabèrnia**, a mès (o apart) de ser la mare de la Núria, membre dels Maulets detinguda ara fa un any, és una militant feminista des de fa molts anys. El que li ha fet l'entrevista, després de parlar molta estona amb ella, s'ha quedat amb ganes de parlar d'altres coses amb la Teresa, però era una entrevista per tractar dels presos polítics catalans. I tant l'una com l'altre a això ens hem cenyit.*

Explica'ns amb algun detall com és detinguda la Núria i els seus companys.

És el 9 de setembre del 88, a la matinada. A més de la Núria, detenen al Jordi Petit i al Jaume Palou. També, a la mateixa matinada, vàren detenir al Guillem Godó, a l'hotel Ritz, el seu lloc de treball. El Guillem és membre del Comité d'Empresa i militant de CCOO.

No troben res a sobre dels detinguts. Ni a casa seva. En el cas de la Núria, la policia troba uns apunts de química (que són de BUP) i diu als veïns que això *"es una prueba de los planos y fórmulas de explosivos"*. La gent veïna explina a la policia que allò són apunts escolars, peró és parlar amb la paret...

Vull explicar que a la Núria li van fer la *cigonya*, li van pegar *quatre hòsties*, no la van deixar dormir i a més li van dir que la seva amiga i jo també haviem estat detingudes. Malgrat això ella va declarar en el primer moment que no havia sofert maltractaments... i tot perquè considerava que el que li havien fet era *normal*. Francament, si això no són maltractaments psíquics i físics...

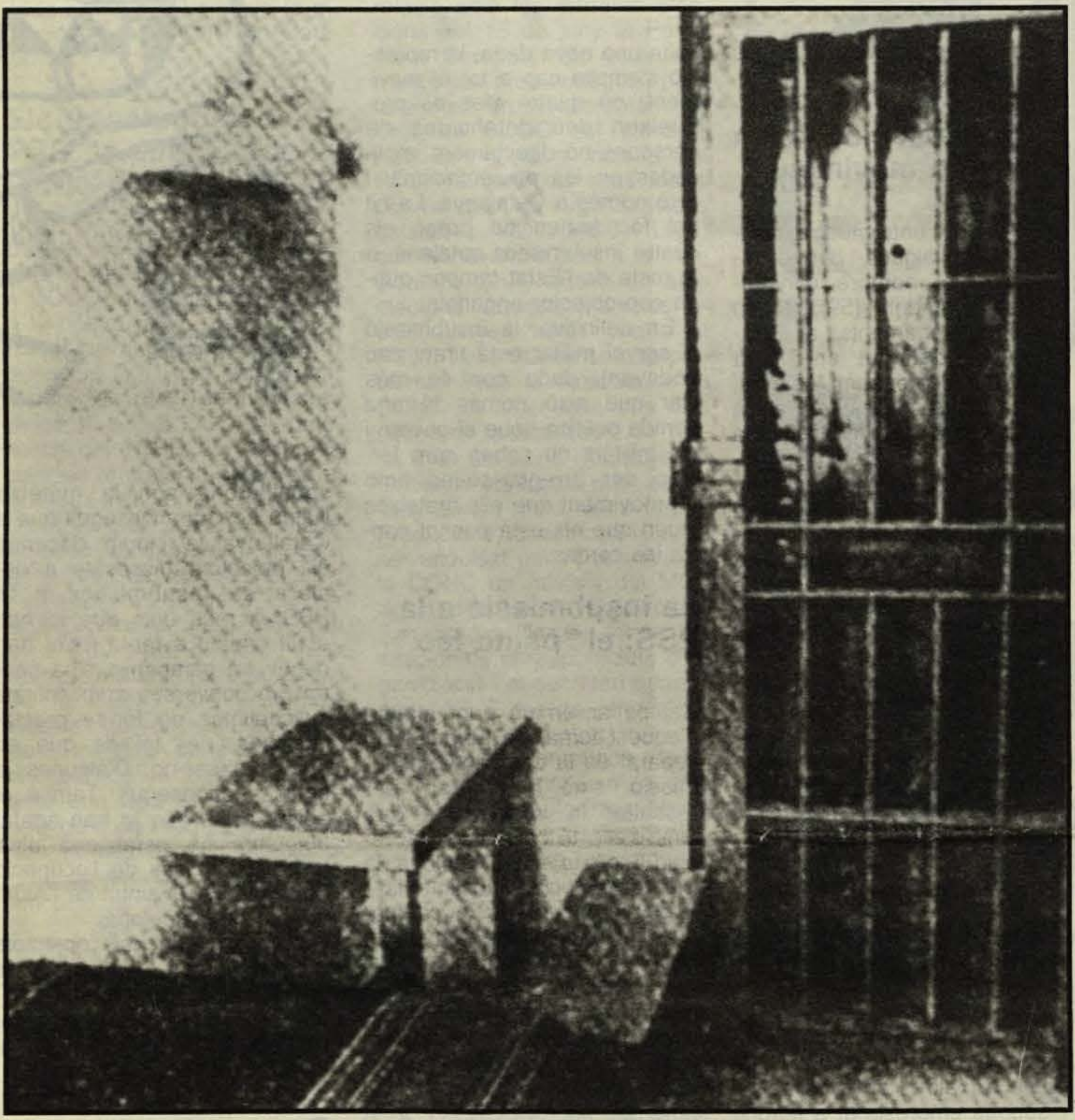
Quina és la situació legal dels detinguts?

La Núria no té cap processament. Només les acusacions de la policia: intent de col.locació d'artefactes explosius, tenència d'armes i pertinença a banda armada. El seu advocat, Fernando Salas, ha sol.licitat varis cops la seva llibertat condicional. Li han respos que *"como será condenada, todo esto que ya tendrá cumplido"*.

Els seus companys, el Jordi, el Gullem i el Jaume, ja han estat acusats de diverses accions (per aquella mateixa lògica d'imputar al darrer detingut per *carterista* tots els robatoris de carteres del darrer mes). De totes formes, el F. Salas, pensa que el judici pot realitzar-se en un temps molt breu de temps.

Quines són les condicions d'empresonament?

Quan és empresonada, la Núria té l'agradable sorpresa de ser molt ben rebuda pel quasi mig centenar de preses polítiques de Carabanchel. Aquestes dones estan organitzades en dues comunes: una formada per les grapos i les italianes, l'altre per les basques (totes d'ETA, menys una que és autònoma), una gallega i la Núria. Aquest segón grup és el més nombrós. Aquestes dues comunes estan molt ben organitzades i es preocupen, entre d'altres coses, que no hi hagi *temps morts*, molt dolents per la moral de les preses. A partir de l'arribada de la Núria han incorporat cursets de català...

A partir de la mort del funcionari d'Alcalà Meco, les condicions s'endureixen sobremanera: reducció del temps de visita, registre previ al *"vis a vis"* (que obviament es neguen a realitzar les preses, per la qual cosa no poden accedir al *"vis a vis"*) visites només dels *familiars directes*, limitació de la rebuda de paquets (de 2 al mes a 1 de 4 kilos). Val la pena subratllar que la trucada telefònica a la que tenien dret cada mes d'una durada de 5 minuts (i vigilada, no cal dirho), les funcionàries, per indicació de la Dirección General de Prisiones, volen que siguin en castellà. Bestiesa aquesta que s'ha negat la Núria i, per tant, també s'ha quedat sense la trucada mensual.

Els trasllats han estat un altra motiu d'empitjorament de les condicions. De quasi 50 preses, ara només en queden 8. Han estat traslladades a Ceuta, Badajoz, Albacete... Ha estat molt dur per totes.

A principis de juliol la premsa es va fer ressò de l'entrevista que vàreu tenir alguns amics i familiars dels presos polítics amb el Conseller de Governació de la Generalitat, un tal Gomis. Quin era l'objecte d'aquesta entrevista?

Aquesta entrevista la vàrem mentenir el pare i la mare d'en Jordi, un membre del CSPC i jo mateixa. L'únic objectiu de l'entrevista era corresponsabilitzar a la Generalitat de la situació dels presos. Només aquest tema i cap més. El Gomis es va comprometre a assabentar-se d'aquesta situació. Ja veurem...

El paper del partits parlamentaris?

En breu, ERC encara és hora que s'hagi de possar amb contacte amb els familiars dels presos. Cal dir que la seva base té molt més interés. Especialment a la Cerdanya, d'allà on és l'àvia de la Núria, on la militància d'ERC ha tingut un comportament molt digne. Iniciativa de Catalunya, res de res.

I el Partit del Comunistes de Catalunya?

Existeix en el tema de la solidaritat amb els presos polítics catalans?

I la solidaritat, d'on ha sortit?

Només ha vingut dels dos MDTs, de la Lliga i del MCC.

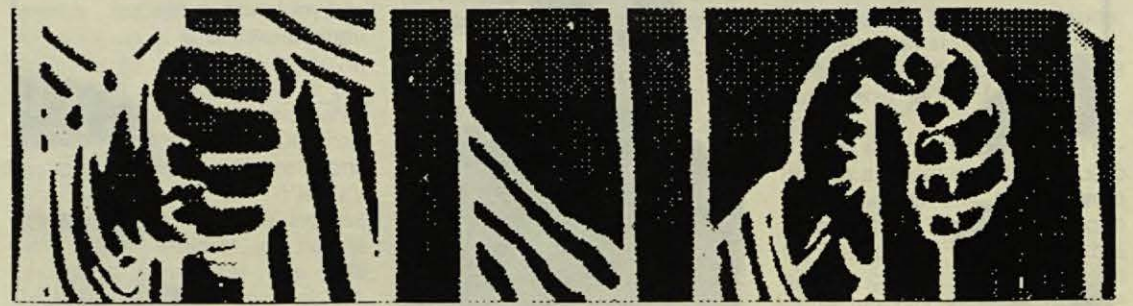
Sabem que s'ha creat un grup anomenat *"grup de suport a Núria Cadenas i companys independentistes empresonats"*, ¿qué és i a qué respón?

Està format per amics i familiars de la Núria que hem vist la necessitat de contrarrestar, en la mida de les nostres poques forces, la desinformació que té l'anomenada opinió pública. El seu objectiu és fer una tasca d'informació. Bàsicament les i els seus components són gent independent de partits. No volem ser alternativa a res. Aquest grup es disoldrà quan s'aconsegueixi la llibertat dels companys de la Núria i d'ella mateixa. A principis o mitjans de setembre volem convocar a totes les forces revolucionàries catalanes per tal de fer una campanya de solidaritat amb els presos.

Voldries dir-nos alguna cosa més?

Sí, aprofitar les paraules de la Núria: *"no soc patrimoni de ningú, i com independentista revolucionària, demano el suport de totes les forces revolucionàries catalanes"*.

Que tothom que pugi envii a la Núria cartes i postals. També als seus amics. Si pot ser, les postals que siguin de gats. Us explicaré perqué. Les preses de Carabanchel tenien un gat, anomenat Agus, que era un símbol per a elles per raons llargues d'explicar aquí. Quan les condicions van començar a endurir-se, les funcionàries el van matar (unes funcionàries que tenen cartells de CCOO i UGT a la recepció, i un cartell de *"vota Izquierda Unida"*, en aquestes darreres eleccions europees). Per tant, els gats són un símbol per a les preses, i els símbols juguen un paper per aguantar la moral.

"Quan et vaig parlar del trasllat, mare, em referia al fet de veure que, en pocs dies (en menys d,una setmana) s'en duien les persones amb qui havia estat convivint durant aquests 10 mesos. No són noms per aparèixer als diaris, sinó companyes amb una cara i un gest i una veu que jo havia aprés a conèixer".

"Cada vegada, amb els ulls més eixuts i menys persones les que pujavem les escales per acomiadar les companyes que marxaven cap a Albacete, Ceuta, Badajoz, Puerto de Sta. Maria, Zamora..."

(d'una carta de la Núria a la Teresa Alabèrnia del 10 de juliol d'enguany)